

JOTA

PUSINKA

KAREL ŽILÁK

KAREL ŽILÁK

PUSINKA

JOTA®

BRNO 2009

© Karel Žilák, 2005

© Nakladatelství JOTA, s. r. o., 2005

ISBN 80-7217-328-6

Tento příběh je volným zpracováním skutečných a poměrně nedávných událostí. Jména osob i místa děje jsem proto důsledně pozměnil.

Upřímně děkuji slečně Janě Pechové a panu Robertu Pektorovi za mimořádně přínosné odborné konzultace.

autor, 2005

KAPITOLA

Takových dnů bývá pár do roka. Nehybný horký vzduch se zrcadlově tetelil nad dvojicí lesklých kolejí, dusno se dalo krájet. Bouřka stále nepřicházela. Naštěstí dnešní úsek končil mostíkem a byl o pár metrů kratší než obvykle. Limit podbitých pražců splnili už do polední pauzy, zbývalo ještě naházet poslední hromady odpadu s mourem. Propocení muklové ho nabírali na široké vidle a nacvičenou půlotočkou vyhazovali na vagony. Hejno much kroužících nad každou hlavou vždy prudce vystřelilo nahoru a zase se bleskově vrátilo využít zlomkový okamžik klidu a vylovit něco dobrého z páchnoucího potu shrbených těl.

Zako byl až na konci dlouhé řady, hned vedle Tonyho. Stodvacetakilový pořízek máchal vidlemi s línou pravidelností, a protože brali ze stejné hromady, musel Zako držet rytmus.

Ostrý hvizd přinesl úlevu. Dozírající bachař,

trubadúr, stál se zvednutou rukou, signál jasný všem. Sestoupili pod násep a hleděli na stranu, odkud se blížil vlak. „Ať je to osobák!“

Zako byl asi jediný, komu to bylo ukradené. Rukávem rozetřel po tváři stékající potůčky a rozehnal dotěrné mouchy. „Zkurvená blůza!“ I kdyby bylo padesát ve stínu, nesměl ji sundat nikdo. Takový je předpis. Do propuštění ale zbývalo pět dnů a věděl, že teď už to vydrží, i kdyby měl chcípnout.

Vlak vyšel stoprocentně a byl pro vězně první malou radostí všivého dne. Osobák se pomalinku šinul staveništěm a se dvěma okny třetího vozu se přibližovaly čtyři usměvavé dívčí tváře.

„Cigarety! Hod'te cigarety! Honem...!“

Než se dostaly do poloviny mávajících kolony, pochopily. Házely je po jedné, a když se blížily ke konci, vyhodily obě poloprázdné krabičky.

Smály se. Čisté, svěží a voňavé k zbláznění: „Ahóóój!“

„Číslo, hod' číslo svýho telefonu! Počkej na mě! Přijď, přijď za mnou! Já si tě vemu, až vylezu! Tak jak já tě žádnej nevošuká, uvidíš...!“

Báječná chvíle. Věděli, že se to nesmí, že mohou být potrestáni, ale kašlali na to. Hulákali, smáli se a holky mávaly zpět.

Pak se vrhli na cigarety. Teď přišla hlavní potíž. Všechno, co kdokoli vyhodí z vlaku, se musí odevzdat bachaři. Takže sebrat aspoň tři, no a jednu, když tě uvidí, pak odevzdáš.

Zako stál nehnutě, nehulákal, s pootočenou

hlavou pozoroval blížící se dívčí úsměv. Mohlo jí být sotva šestnáct, krásně mladá, krásně podmalovaná. Řasy, obočí, všechno. A oči! Velké, šestnáctileté oči! Zaplavil ho příval chuti na ženské tělo. Dívka se rozhlížela, rozzářená z nečekané atrakce, ze šance udělat bez rizika něco zakázaného. Così zavolala na kamarádku, máchla rukou a krabička plachtila k Zakovým nohám. Další úsměv, vagon profičel a bylo po všem. Krabička ležela na náspu, sotva metr od jeho pravé nohy. Nezdálo se, že by ji bachař zpozoroval. Muselo se ale jednat rychle. Mrkl doprava a jeho oči se střetly s Tonyho.

Pořízek se malinko předklonil: „Dělej! Půlka je moje!“

Sám na ně dosáhnout nemohl, musel by proklouznout kolem Zaka, a to by už určitě pozornosti neušlo. Bachař, stále napůl odvrácen, vybíral cigarety od ostatních muklů, ale čas se počítal na vteřiny.

Zako ještě okamžik hleděl do poďobané tváře, pak pomalu sklopil hlavu. Cítil, jak se Tonyho údiv mění ve vztek.

Dozorce zinkasoval dalšího mukla a loudal se k nim. Teď Zako pustil vidle a natáhl se po krabičce.

„Naval, mladej!“ Cigarety nenávratně zmizely.

Nový hvizd, tentokrát dvakrát, pokyn k obnovení práce.

Do prdele, žvára zajebaný. Přece kvůli nim nepolezu do korekce. Pár dní před civilem. Večer to

Tonymu nějak vysvětlím. Budu muset něco pustit. Kruci! Den byl ještě pitomější než předtím.

Kolem čtvrté byly všechny bočnice nahoře, vagony naplněné po okraj, chlapi museli házet hodně vysoko. Zako měl oči zalité potem, že téměř neviděl, mouchy na krku se už ani neobtěžovaly vzlétnout. Cítil, jak po každé obrátce víc a víc tuhnou svaly, a toužebně čekal na závěrečný hvizd. Tony přitom pracoval tempem, které Zakovi připadalo úmyslně šílené.

Pak se to stalo. Šlápl na šikmý kámen, zavrávorál, natažená ruka se vychýlila a vidle se začaly nebezpečně naklánět. Reagoval okamžitě. Zrychlil obrátku, přidal sílu, trochu podřepil. Pozdě. Obsah vidlí dolétl sotva na okraj naložené hromady. Část se lavinovitě koulela zpět, přepadala přes bočnici a sypala se na Tonyho skloněnou hlavu. Obr překvapením znehybněl, potom se pomalu narovnal. Stál tu široce rozkročený ve svém špinavém mundúru, s rozcuchanými propocenými vlasy nad širokým odřeným čelem. Pod levým okem mu stékal úzký proužek krve. Utřel se a pohlédl na zakrvácený rukáv. Znovu si setřel krev z tváře. Chvilí na Zaka mlčky zíral, pak se sehnul a nabral další marast.

Zakovo dětství připomínalo řadu po sobě jdoucích omylů. Prvním omylem bylo, že se vůbec narodil. Jeho matka, servírka, se ve třetím ročníku učiliště seznámila s italským fotbalistou ubytovaným v hotelu, kam docházela na povinnou praxi.

Domlouvali se lámanou němčinou, ale i tak stačila rychle pochopit, že právě s ním ji čeká báječná budoucnost. Dostat ji do postele mu moc práce nedalo. Byla sedmdesátá léta a dobře věděl, jakým magnetem je pro každou mladou dívku ze socialistického Československa pohledný mladík z devizové ciziny. Báječná budoucnost se nakonec skládala z tisícilirovky, která se ve směnárně ukázala býti hodnotou zcela zanedbatelnou, a dále z malého Karlíka, narozeného necelých devět měsíců po krátké známosti. Těhotná dívka tak dlouho zvažovala, jak se útěžku zbavit, až prošvihla všechny termíny. I když si v příštích letech vcelku zvykla na omezení, které jí nechtěné mateřství způsobovalo, nevítanému dítěti nikdy zcela neodpustila.

Nakonec měla přece jen trochu štěstí. Podařilo se jí získat práci v nejlepším hotelu ve městě i možnost bydlet přímo tam. Malý pokojík s ještě menší koupelnou, dvě váleňdy, skříň, stolek, dvě židle a kalendář bylo víc, než doufala. Karlík spával na váleňdě v koutě místnosti a měl jednu základní povinnost – být obrácen ke stěně a být zticha, kdykoliv si maminka přivedla pánskou návštěvu. Zpočátku dělal potíže, vadil mu rámus a fňukal, že chce spát. Brzy se však přizpůsobil. Napomohlo tomu i pár rázných pohlavků, které dostal od podnapilých a netrpělivých matčiných návštěvníků.

Do paměti se mu zapsal den, kdy mamince donesl svůj první vlastnoručně vyrobený dárek. To už chodil do první třídy. Učitelka dětem vyprávěla

o významu a poselství Mezinárodního dne žen a všichni pak dostali za úkol vyrobit pro svou maminku papírové srdíčko s vymalovaným přáním na zadní straně. Malý Karlík si dal záležet. Nestihl vše dokončit v hodině, a tak dárek dokresloval ve školní družině. Do slavnostního dne ještě chyběly tři dny, ale to mu již nikdo neřekl. Na záhonku před hotelem ulomil růži a schoval ji pod postel. Večer si sám vytáhl ze skříně čisté, kyticzkami potišťené pyžamko a s růží v jedné a přáníčkem v druhé ruce seděl na posteli a čekal maminku, aby jí popřál k tak důležitému svátku. Téměř usnul, když jej probral smích a zvuk otevíraných dveří. Za matkou se rýsovala silueta velkého muže.

„Copak je tohle?“ hluboký hlas zněl téměř dobrácky.

„Jéžiš, to je trouba! Nevšímej si ho, hned to zařídím... Jak to že nespíš?! Co jsem ti říkala, že máš...“ přeběhla pokoj. Vlepila mu pohlavek, vytrhla z ruky květinu, hodila ji na stůl a snažila se ho narovnat na postel, čelem ke zdi. Chtěl jí to vysvětlit, ale dobrácký hlas ho předešel: „To nemyslíš vážně, že ne?“

„Počkej, počkej,“ vykřikla, „on bude hodný, nebudeš o něm ani vědět, vůbec si ho...“ brebentila rychle. Ohlédla se a zírala na prázdné dveře. „Cos to... cos to udělal?! Je pryč!“ vyskočila. Stačila jen zahlédnout záda na konci chodby.

„Víš, kdo to byl?! To... to... ty hlupáku! Konečně jsem mohla mít slušného chlapa. Kvůli... kvůli tobě, ty... parchante!“

Zklamání z nenaplněné naděje se rychle měnilo v neovladatelný vztek. Karlík vytřeštěnýma očima sledoval, jak prudce vytrhuje ze stolu šuplík, třesoucíma rukama se v něm horečnatě přehrabuje a s vařečkou v ruce se vrhá k němu.

„Ne! Maminko, ne! Já už budu...“

Bila jej téměř pravidelně, ale takový výprask dosud nedostal. Jednou rukou ho držela za vlasy, aby nemohl uhýbat, a druhou ho třískala hlava nehlava. Pokoušel se krýt, rány roztrhaly srdíčko, které stále křečovitě svíral. Pak ho převalila na břicho a pokračovala, dokud se neunavila. Stála nad ním, sotva popadala dech, pomalu se uklidňovala.

„Běž se umýt, smrade.“ Přešla k zrcadlu, trochu se upravila a odešla.

Karlík dlouho pozoroval, jak mu z rozbitého nosu kape krev. Na lesklém linoleu se tvořila loužička, rychle vysychala a tmavla. Představoval si, jak se matka vrací, s ní přichází i učitelka a vrátný z hotelu a kuchařka a... prostě všichni, a ti všichni stojí kolem v půlkruhu a jsou vyděšení, co mu to udělala, máma se omlouvá, odprošuje, a pak ho vezme do náruče, všichni vidí, jak moc ho má ráda, a on jí odpouští... Nakonec vstal, toaletním papírem utřel ze země zaschlou krev, v umyvadle si umyl pusku a šel spát.

Byl to první i poslední dárek, který kdy někomu připravil z lásky.

Do školy chodil docela rád. Ne proto, že by v učení nějak zvlášť vynikal. Co se vědomostí týkalo,

stačily sotva k tomu, aby postoupil do dalšího ročníku. Důvodem byly jeho fyzické přednosti. Nebyl nijak vysoký ani zvlášť silný, ale byl dobře rostlý, pružný a rychlý. A byl docela hezký, měl jemnou tvář a špinavě blondaté vlasy. Líbil se děvčatům a moc o to stál. Aby si udržel jejich náklonnost, byl ochoten udělat téměř všechno. Brzy poznal, že holkám imponuje autorita, že autorita je v moci a moc se získává silou. Podle vzoru z filmu zavedl ve třídě zásadu prát se do první kapky krve a brzy si získal potřebný respekt. Tehdy mu začali říkat Zako, což byla jakási zkomolená zkratka jeho jména Zaoral Karel.

Dlouhé školní roky se tak těšil přízni svých spolužaček, kterým se sice jeho agresivní povaha příliš nelíbila, ale které současně věděly, že když s ním budou zadobře, nikdo si jim nedovolí ublížit. Jeho učitelé však měli pro takové vynucené rytířství pramalé pochopení. Platil za ně častými poznámkami, trvale sníženou známkou z chování a opakovanými předvoláními matky do školy – ta je však naštěstí zásadně ignorovala.

S marihuanou začal ve třinácti a už se jí nevzdal. I když měl bezpočet možností, kupodivu se jiných drog nikdy ani nedotkl. Tvrdil, že tráva ho vždycky hodí do pohody, ale neublíží mu, stojí pár korun a nikdy ho nedostane do kriminálu. V tom posledním se ovšem zmýlil.

S patnáctými narozeninami přišlo pár změn. Nejdříve se přestěhovali do domku matčina přítele. Zako se s novým otčímem upřímně nesnášel,

nový domov používal výhradně jako noclehárnu a trávil tam tak málo času, jak jen mohl. Stal se žákem místního stavebního učiliště, ale kdybyste se ho zeptali, čemu se vlastně učí, těžko by hledal odpověď. Ukradl motorku, poznali ho a skončil před soudem. Jako mladistvý vyšel s podmínkou. Za rok ho přistihli při vykrádání šaten v bývalé škole. Opět se z toho dostal. Pár týdnů poté, co oslavil plnoletost, seděl se kamarádem v jedné hospodě. Nikdy se nedozvěděl, kdo na něj policajty poslal, ale šli najisto. Za dva jointy, schované v kapse výhradně pro vlastní potřebu, vyfasoval devět měsíců naostro. Asi mu připočetli i staré hříšky.

Zprvu navlékal korálky a byl v teple. Limit byl šest tuctů, Zakovi se dařilo zvládnout dva, někdy tři tucty. Tak to běželo asi půldruhého měsíce, pak spadla klec podruhé. Jako úmyslný neplnič byl za trest převeden na podbíjení pražců.

„Král chce s tebou mluvit.“

Otevřel oči. Mužíček neurčitého věku, něco mezi pětáctyřiceti a pětadesáti, se naklonil, aby mu lépe viděl do tváře. O odpolední příhodě už věděl každý a poslíček se tetelil blahem v očekávání věcí příštích. S příkazem běžel téměř radostně, jen aby ho mohl vyřídit co nejrychleji.

„Že se stavím.“

Znechuceně si skřeta prohlížel. Jaký pán, taký krám, napadlo ho staré přísloví. Král byl v lochu autorita, krále bylo nutné poslechnout. Ale jaký je tohle vlastně král. Králem je vždycky vězeň

s nejvyšší autoritou. V běžné mluvě to znamená mukla, který je fyzicky nejsilnější, dostatečně brutální a organizačně schopný vytvořit si kolem sebe výkonnou partu nohsledů a pomahačů. Tak to platí vždy. Kromě jedné jediné výjimky. Tou se může stát muklovo číslo. Každý vězeň dostane v příbylaku hned při nástupu trestu své evidenční číslo. Čísla jsou přidělována postupně a končí hodnotou 9999. Pak opět následuje číslo 1. Kdo ho dostane, je šťastným mužem. Bez ohledu na cokoliv se s okamžitou platností stává králem. Přetočení čísel je v každém vězení záležitostí zcela výjimečnou a přihodí se jednou za velmi dlouhou dobu. Je pak věcí opravdové náhody, jaký takový z Boží vůle král je.

Tentokrát si osud zažertoval. Za krále dostali bývalého profesora biologie. Neduživý obrýlený pedagog, sotva sto šedesát centimetrů vysoký, se nešťastně zamiloval do jedné ze svých studentek. Krátký milostný vztah, časově ohraničený závěrečnou dívčinou zkouškou, neměl nejmenší perspektivu, ale zkuste to vysvětlit zoufale zamilovanému padesátníkovi. V náhlém výpadku logiky, aniž by to dříve jakkoliv plánoval, postrčil nic netušící manželku, když si vyšli na horskou túru. Původně se pokoušel ulevit zmučenému srdci, a s naviťou nešťastníka si k výletu zvolil svou dlouholetou, věrnou partnerku. Ke kýžené úlevě nedošlo, dopadlo to přesně opačně. V krizové vteřině ho prostě napadlo, že když bude svobodný, jeho láska se k němu přece jen vrátí. Manželka se zřítíla

ze čtyřicetimetrové výšky do starého lomu a byla na místě mrtvá. Pro kriminálku nebyl nejmenší problém prokázat profesorův úmysl, vzdálenost a odklon těla od svahu nemohl být způsoben nešťastným sklouznutím, ale nebylo toho zapotřebí. Profesor, zhrozen sám sebou, se přiznal okamžitě. Dlouholetý trest mu pak ulehčila obrovská náhoda. Dostal číslo 1 a stal se králem. Za zády opovrhovaným a neuznávaným, ale přesto králem. I v krutém a bezohledném světě kriminálníků jsou zásady, které se prostě respektují.

„Máš přijít hned,“ králův slouha se na něj šklebil zcela otevřeně.

Možná to bude lepší, napadlo ho. Vyřídít věc dřív, než půjdou do sprch. Tam by se mu bránilo mnohem hůř, nehledě na možnost zranění od trčící instalace. Že by se z toho pokusil nějak vykouvat, nepřipadalo v úvahu. Tři měsíce zpátky to jeden mukl nezvládl a navzdory devadesáti kilům živé váhy zalezl na lůžko, obrátil se ke stěně a odmítal vylézt. Všichni čekali, že král pošle pohůnky, aby ho dotáhli. Ten ale rozhodl, ať ho nechají. Od toho dne začalo pro zbabělce pravé peklo. Nejmenší a nejslabší muklové se spojili a jako nová síla si z něj s mlčenlivým souhlasem krále udělali osobního otroka. Čistil boty, stlal postele, v jídelně odevzdával nejlepší kousky masa, předával obdržené balíčky, prostě cokoliv, co si zamánuli. Zanedlouho se pokusil o sebevraždu. Šel do izolace, pak ho někam odvezli.